

νὰ σ' ἀνάδω τὰ καντόλια
μὲ μικρὰ μικρὰ φυτόλια,
ποῦ πολὺ δὲν πίνουν λάδι.

Τέτοια κι' ἄλλα μὲ χολή
σ' ὄντ' Ἠγούμενο μιλεῖ,
κι' ὁ σεβάσμιος πατήρ
καὶ παρεκτιθεὶς σωτήρ
καὶ τὰ θεῶ σηκνεῖ χέρια, κι' εὐλογεῖ τὸν Πατρὸν
μὲ τὸ μαῦρο ντόμινο.

Κι' ὄλοι μονάξου
κι' ὄλοι στενάξου
κι' ὄλοι φωνάξου:

Ἀλεξίτηρι,
πάτερ σωτήρι,
δοξα σοι, κύριε.

Ἄλλο ταμπλό περίφημο, ποῦ χάσκουνε πολλοί...
ὁ σεβαστὸς Ἠγούμενος ἀφίνει τὸ καλλί,
κι' ἔφαρνα διορίζεται χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ
γραμματικὸς τοῦ Βασιλεῖα μαζί μὲ τὸν Διονύσιον.

Ἄλλο ταμπλό τῆς ἐποχῆς
γὰ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς εὐτυχεῖς
Ὁ Ράλλης, τὸ χρυσὸ μαλλί,
ποῦ σφίγγεται νὰ δράσῃ,
πηγαίνει μόνος στὴ Βουλή
γὰ νὰ συνεδριάσῃ.

Μὰ δὲν βλέπει τοὺς κλητήρας, μήτε βουλευτὴν κανένα,
καὶ μονάχος φθορίζει: -
ἐποχωρήσεις κι' ἐμένα
ὄντ' τοῦ Κόντα μὲ μωρὶς.

Κι' εὐθὺς μὰ φούρια καὶ τόσοι ζῆλον
καλεῖ σ' ὄπη πολλοὺς τῶν φίλων.
Καλῶς οἱ ὄρηκαμε κὶρ Δημητράκη...
καλῶς σὲ ὄρηκα... καὶ πάλι χαίρετε...
ἐποχωρήσεις ἔχω μεράκι...
Βουλή κλεισμένη δὲν ὑποφέρεται.

Κι' αὐτὸ γολμέξου, κι' αὐτὸ κορῶνον,
καὶ χαλασμένο σ' ὄ μπρὶς τὸ σπῶνον,
κι' ἔπειτα λένε σ' ὄντ' χρυσομάλλη,
ποῦ δὲν τὸν κἀνουν νωθὸ τὸ χρόνι:
κι' ἀπὸ χρόνου τὸ Κερνάβαλι...
τῆς ὕψιαις τὰ μακαρόνια.

Ταμπλό γερκίρι, ζῆλυτὸ
καθένας κευδονάτος,
τίποτα ταμπλό καθὸς αὐτὸ
φῆρνον ταμπλό σ' ὄ κρόνι.

Τέτοια δὲν ἔγιναν ποῦ...
ἀποχωροῦν καὶ βουλευταὶ
μὲς ἀπὸ Βουλήτηρια.

Κανεὶς δὲν ἔχει: τί νὰ πῆ,
κι' ὄλοι βαδίζου χαρῆκοι
πρὸς ἀποχωρητήρια.

Ἄλλ' ἔκων πλασκακατέτη
καὶ ψυχαγωγικατέτη.

Μὲ πῆρινας Ἀρλεκίνων
ἀποβῶσις ἔκωντων,
ποῦ τὸ ἔξω τρέφει καρτέλι.

Καὶ οἱ Πάνθα προγόνων
ἀναστήλωσις ἐπέκωντων
τοῦ Τσοῦλη καὶ τοῦ Νταβέλη.

Ἄλλο ταμπλό περίφημο μὲ μουσικὴν ὀρχήστρας...
ἐμφάνισις τῆς παλαιῆς ἔκωντης Ὀθωνίστρας
μὲ τὰ τενεκεδέβιμα τῆς παρῶσιμα σ' ὄ στήθος,
κι' ὄπου συγχρόνως ἀπαντᾷ μὲ παρασῆμων πλήθος,
ἄμῶς τρέχει ὄντ' τραλλή
καὶ μὰ σ' ὄ στήρα τοὺς φιλεῖ.

Ἄλλο ταμπλό περίφημο, ποῦ τρέχει τὸ λεφοῦ...
γιατροὶ μεγάλ' ὄποδοχῶνται πολλοὺς πασχόντων ἰσίων,
κι' ἐμφάνισις ἀνέλπιστος ἔκωντου τοῦ Μπουρδούση,
ὄπου καθὸς γνωρίζουμ' ἔκωντ' ἔλεφαντίσιον.
Γελά καὶ στήρι μὲ φαλμῶς καὶ πρόσφρονήσεις τόσας
τῆς κεφαλῆς τῶν καθ' ἡμᾶς τὰς ἔλεφαντιώσας.

Ἄλλο. — Φαιδρότης πανταχοῦ τῆς χώρας τῆς ἀλαίμου,
κι' ὄλοι κομμάτια τραγουδοῦν τῆς Σῆρας τῆς Εὐδύμου.
Καὶ μόνος μὲ ἔρω φωνῆ
κόσμος χοροῦν κι' εὐδομαῖ.

Κι' ὄ Περικλέτος, ποῦ γαλῶ ὄντ' τὸν Ἰερμία,
θέλει νὰ κλάψῃ, μὸβλεγε, σ' ὄνη πλάσι τὴν τραλλή
γὰ τὸν Ρωμηῶν τὴν ὄρεσι καὶ γὰ τὴν εὐδομῆ,
μὰ δάκρυα δὲν μὸυροχοντα, καίμῃνε Φαρσούλη.

Κι' ἔγω οἱ τούτον ἔπει:
τίνα νὰ γίνῃ σκίτια.

κι' ὄταν κρασκακατῶντες οἱ σκινιήσῃ, βλάμη,
τότε θὰ ὄγῃ τὰ δάκρυα νὰ τρέφουσι ποτῆμι.

Ἄνταροβάλης ἀγριὸς ῥῆμα σ' ὄ Βερολίνον
καὶ κάβεται σ' ὄνη γυναικῶν τὸ στήθος ἐπιδάτης,
ἀλλ' ὄμως σ' ὄ Βασιλιον τὸν καθ' ἡμᾶς ἔλλῃων
λένε πῶς κι' ὄ Κερνάβαλος πῶντ' γι' ἄνταροβάλης.

Καὶ κερνάβαλος κερνάβαλος,
μ' ἔλλῃων λόγους ἀφῆλῃας.

Ὁ λαμπρὸς Δουκάς ὁ Ροῦφος, τὸ παιδί τοῦ Κανακάση,
τῶν Πατρῶν ὁ βουλευτῆρος καὶ τῶν Πατριῶν κερμάρι,
ἐμνηστοῦσθ τὴν καθ' ὄλα πολυφύλιον ἔλλῃων
Παπαγαμπρακοπούλου, κέρην μακαριτομένην.
Κι' ἔπειθῃ κι' ὄ Ρωμηὸς νὰ πατῶ σ' ὄνη βῆν κούφι
κι' ἔδουχῆσις νὰ ρουφῆ μὲ τὸν Ροῦφο μονορῶφι.